

USNESENÍ

(anonymizovaný opis)

Vrchní soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Romana Horáčka, Ph.D., a soudců JUDr. Jiřího Macka a JUDr. Gabriely Kučerové ve věci:

navrhovatele: Wolters Kluwer ČR, a.s., IČO 630 77 639
sídlem U Nákladového nádraží 3265/10, 130 00 Praha 3
zastoupený advokátem JUDr. Rudolfem Leškou, LL.M., Ph.D.
sídlem Apolinářská 445/6, 128 00 Praha 2

proti

odpůrci: Ulož.to cloud a.s., IČO 041 72 159
sídlem Mezibranská 1579/4, 110 00 Praha 1
zastoupený advokátem Mgr. Janem Krabcem, LL.M.
nově sídlem Hybernská 1033/7, 110 00 Praha 1

o návrhu na vydání předběžného opatření, k odvolání odpůrce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 11. 6. 2021, č. j. 1 Nc 22/2021-11,

takto:

Usnesení soudu prvního stupně se potvrzuje.

Odůvodnění:

1. Shora uvedeným usnesením soud prvního stupně uložil odpůrci povinnost zdržet se na stránkách [webová adresa], [webová adresa], [webová adresa], [webová adresa], [webová adresa], [webová adresa], [webová adresa] anebo [webová adresa] umožnění stahování digitálních souborů s příponami.txt, doc, obsahujících literární díla Knihovní zákon. Komentář (ISBN: [tel. číslo] - 156-1), autorka Tereza Danielisová, vydal Wolters Kluwer ČR, a.s.; Sociální politika, 6. přepracované a aktualizované vydání (ISBN: [tel. číslo] -921-2), kolektiv autorů Vojtěch Krebs, Jaroslava Durdisová, Olga Poláková, Jana Žižková, Magdaléna Kotýnková, Jan Mertl, vydal Wolters Kluwer ČR, a.s., pokud můžou členové veřejnosti tyto soubory vyhledat zadáním titulu díla (s diakritikou či bez ní) ve vyhledávací poskytnutém k tomu veřejnosti odpůrcem, a to po dobu, po kterou bude navrhovatel držitelem výhradní licence k těmto dílům (výrok I.) a uložil navrhovateli, aby do 30 dnů od doručení tohoto usnesení podal k soudu návrh na zahájení řízení ve věci samé (výrok II.).

2. V odůvodnění soud uvedl, že navrhovatel provozuje nakladatelství právnické literatury a je držitelem výhradní licence k užití daných literárních děl Knihovní zákon a Sociální politika, přičemž obě tato díla prodává také v elektronické verzi. Odpůrce je provozovatelem internetového portálu, jež je jím inzerován jako datová úschovna. Součástí služby odpůrce je i vyhledávání všech typů souborů, které na jeho službu nahráli uživatelé, přičemž ke dni podání návrhu na předběžné opatření byly na stránkách odpůrce k dispozici ke stažení obě uvedené publikace v textovém formátu pdf. Publikace nebyly odstraněny ani poté, co o nich byl odpůrce informován. Je tak dána potřeba zatímne upravit poměry účastníků, neboť bezplatné zpřístupňování děl způsobuje, že navrhovateli klesají tržby i hodnota děl. Soud prvního stupně k tomu uzavřel, že navrhovatel osvědčil vlastnictví licenčních oprávnění k oběma literárním dílům a také povahu služeb odpůrce. Navrhovatel osvědčil notářským zápisem ze dne 10. 6. 2021, č. j. Nz 453/2021 N 504/2021, že odpůrce nabízel volně ke stažení obě předmětné publikace a že

vyzvou ze dne 25. 5. 2021 (doručenou odpůrci dne 2. 6. 2021) vyzval odpůrce k odstranění předmětných publikací. Dle soudu prvního stupně je tak dána potřeba zatímní úpravy poměrů účastníků, neboť odpůrce poskytl veřejnosti ke stažení dané publikace, ačkoliv byl informován o porušování autorských práv navrhovatele. Odpůrce tak nevytvořil tzv. bezpečný přístav pro poskytování služeb informační společnosti. Dle právního závěru rozhodnutí Vrchního soudu v Praze ze dne 20. 1. 2021, č. j. 3 Co 58/2019-409, je možné žalovanému uložit povinnost nešířit dotčená díla autorů bez jejich souhlasu rozhodnutím soudu. Ukládání daných publikací na službě odpůrce je způsobilé snížit tržby navrhovatele a snížit jejich hodnotu pro nositele autorských práv. Soud prvního stupně zároveň uložil odpůrci, aby podle § 77 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu (dále jen „o. s. ř.“) podal žalobu ve věci samé.

3. Usnesení napadl včasným odvoláním odpůrce, v němž uvedl, že provozuje legitimní službu informační společnosti sloužící k ukládání obsahu informací poskytovaných uživatelem dle zákona č. 480/2004 Sb., o některých službách informační společnosti a o změně některých zákonů (zákon o některých službách informační společnosti), v účinném znění, (dále jen, „ZSIS“), a to zákonem předvídaným obchodním modelem. Odpůrce žádné informace neukládá, a proto je za porušení autorských práv navrhovatele odpovědný jen uživatel služby, jenž neoprávněně nahrál autorské dílo na cloudovou službu. Odpůrci neukládá § 6 ZSIS, aby aktivně vyhledával skutečnosti a okolnosti poukazující na protiprávní obsah ukládaných informací. Povinnost odpůrce odstranit či zpřístupnit ukládané soubory s protiprávním obsahem plyne z § 5 ZSIS, ale až v momentě, kdy se o tom prokazatelně dozví, přičemž mu nemůže být uložena povinnost aktivně monitorovat ukládaný obsah. Vyhovět požadavkům na odstranění nebo zpřístupnění souborů obsahujících protiprávní obsah lze, jen pokud obsahují odkaz nebo jinou jednoznačnou identifikaci konkrétního souboru nebo souborů. V opačném případě vyhovět nelze, neboť odpůrce nedisponuje nástrojem, jenž by kontroloval obsah všech souborů na službě. Ostatně disponovat takovým dohledovým nástrojem mu neukládá ani § 6 ZSIS a nelze tak činit ani s ohledem na další právní normy, např. GDPR. Dále odpůrce poukázal na to, že na jeho činnost nedopadá obecné ustanovení § 2900 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku (dále jen „o. z.“), neboť se zde uplatní § 6 ZSIS jako speciální úprava. V dopisech navrhovatele z 10. a 25. 5. 2021 bylo odpůrci obecně sděleno, že jsou na jeho službě neoprávněně zpřístupňována dvě předmětná literární díla, aniž by mu navrhovatel předložil jediný důkaz o tom, že se takové konkrétní soubory s nimi na této službě nachází. Takovému požadavku navrhovatele nemohl odpůrce vyhovět. Odpůrce si také řádně přebírá poštu, jak opačně nepravdivě uvádí navrhovatel, přičemž k nahlašování souborů slouží kontaktní adresa [email], uvedená na stránkách odpůrce, což je známo i zástupci navrhovatele. Odpůrce odpověděl navrhovateli dopisem z 6. 6. 2021, v němž vyzval navrhovatele k doložení odkazů na konkrétní soubory, ale namísto toho navrhovatel zvolil podání předmětného návrhu na nařízení předběžného opatření. Předložený notářský zápis neprokazuje porušení povinností vyplývajících ze ZSIS odpůrcem. Navrhovatel před jeho vyhotovením nevyzval odpůrce k odstranění souborů, protože odpůrce nevěděl o jejich existenci. Závěr soudu o tom, že nebyl vytvořen bezpečný přístav, je nepodložený. Nařízené předběžné opatření ukládá žalovanému aktivně vyhledávat soubory s danými literárními díly, což ale představuje dohled dle § 6 ZSIS. To ale žalovanému neukládá žádný právní předpis, a proto mu to nemůže uložit ani rozhodnutí soudu. Nařízené předběžné opatření časově a finančně značně zatěžuje odpůrce, neboť je třeba monitorovat 62x denně, zda se na jeho službě nenachází soubory s danými literárními díly s tím, že je třeba zjišťovat obsah těchto souborů. Vyhledávání názvů děl ztěžuje i to, že jde o obecné názvy, jež generují velké množství výsledků vyhledávání. Nařízené předběžné opatření je neúčelné, nepřiměřené a poškozuje odpůrce. Dosavadní náklady odpůrce činí 200 000 Kč. Odpůrce je tak nucen suplovat činnost navrhovatele, což je v rozporu s § 6 ZSIS i zásadou vigilantibus iura. Odpůrce nemůže povinnosti uložené předběžným opatřením z objektivních důvodů dodržovat a ani technickým způsobem zabezpečit jejich dodržování.

4. Na předmětnou věc nelze aplikovat rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 20. 1. 2021, č. j. 3 Co 58/2019-409, ve věci mezi kolektivním správcem DILIA a odpůrcem, neboť proti tomuto rozhodnutí podali oba účastníci odvolání. Stejně tak nelze užít usnesení Městského soudu v Praze ze dne 7. 5. 2021, č. j. Co 20/2021 (věc žaloby FTV Prima ohledně seriálu Slunečná), u něhož odpůrce předpokládá, že bude k jeho odvolání zrušeno. Dále odpůrce poukázal na rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 2. 3. 2011, č. j. 3 Cmo 197/2010 a na dva rozsudky Soudního dvora EU (ve věci Facebook, C -18/18 a ve věci L'Oréal, C -324/09), z nichž se opět nedá dovodit protiprávní jednání odpůrce. Na předmětnou věc dopadají závěry usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 26. 2. 2021, č. j. 3 Co 3/2021, jímž byl (v řízení mezi Cinemart, a.s. a odpůrcem) návrh na nařízení předběžného opatření v druhé instanci zamítnut, protože nebylo osvědčeno jednání, jež by překračovalo meze bezpečného přístavu a povinnosti stanovené v § 5 ZSIS, přičemž je odpůrci ukládáno, aby činil dohled. Odpůrce se také zabýval rozbořem funkcí vyhledávací (kategorizace, listing a našeptávač), jež nelze považovat za funkce překračující meze bezpečného přístavu, ale jde o běžnou funkci cloudových úložišť. Vrchní soud v Praze také v rozsudku ze dne 26. 2. 2020, č. j. 3 Cmo 28/2019-1363, uvedl, že nelze dovodit odpovědnost poskytovatele služeb informační společnosti za nelegální obsah umístěný na úložišti, pokud jsou naplněny podmínky bezpečného přístavu, zejména podmínka pasivity poskytovatele. Že by odpůrce nebyl pasivní v této věci soud prvního stupně nijak neodůvodnil. Odpůrce také zmínil usnesení Ústavního soudu ze dne 31. 3. 2020, sp. zn. I. ÚS 249/19, v němž je řešena absence odpovědnosti odpůrce za protiprávní činnost uživatelů, jestliže se na ní nijak vědomě nepodílí. Dle odpůrce je také výše složené jistoty nedostatečná, a proto by měla být navrhovateli uložena povinnost složit jistotu ve výši odpovídající navrženému předběžnému opatření a odpůrci již vzniklým škodám. Proto odpůrce navrhl odvolacímu soudu, aby napadené usnesení zrušil a odpůrci přiznal náhradu nákladů řízení.

5. V doplnění odvolání odpůrce zopakoval, že jej nezákonně nařízené předběžné opatření poškozuje, což vyčíslil za měsíc červen na statisíce korun. Dále zopakoval obecnost a neurčitost formulace předběžného opatření a s tím spojené obtíže při výkonu rozhodnutí. Povinnosti jsou mu uloženy nad rámec zákona, protože jde o dotváření práva soudem.

6. Navrhovatel se k podanému odvolání vyjádřil tak, že odpůrce po obdržení opakovaných oznámení o protiprávním obsahu neučinil veškeré kroky, jež lze po něm požadovat k zamezení stahování předmětných děl na jeho službě, čímž překročil meze bezpečného přístavu a je odpovědný dle § 5 ZSIS za tento protiprávní obsah. Navrhovatel dostatečně identifikoval protiprávní obsah uvedením předmětných literárních děl, jež tak mohl odpůrce snadno vyhledat jako odpůrce či notář, jenž vypracoval daný notářský zápis. Vedle toho Vrchní soud v Praze konstatoval (v řízení vedeném pod sp. zn. 3 Co 58/2019), že za nedostatečnou ochranu autorských práv lze považovat i to, že odpůrce fakticky jedná až na základě oznámení třetí osoby formou přesné identifikace URL. Ke dni doručení usnesení o nařízení předběžného opatření odpůrci byl po zadání názvu „Knihovní zákon“ ve vyhledávací odpůrce vyhledán jen soubor „Danielisová_Knihovní zákon – komentář (Wolters Kluwer 2019)“, přičemž tento soubor byl po nařízení předběžného opatření vymazán; po zadání názvu „Sociální politika 6. vydání“ byl vyhledán jen jeden soubor s názvem „Krebs a kol_Sociální politika (WK 2015, 6. vyd.)“. Odpůrce také upravil po doručení usnesení o nařízení předběžného opatření našeptávač ve vyhledávací tak, že již nenavrhuje tyto názvy publikací. Je zřejmé, že tohle mohl odpůrce učinit již na základě oznámení navrhovatele. Oznámení v písemné formě bylo zvoleno proto, že oproti elektronické formě může navrhovatel lépe prokázat, že se s ním odpůrce seznámil. Navrhovatel také uvedl, že odpověď odpůrce na výzvu navrhovatele není z 6. 6. 2021, ale z 11. 6. 2021, tedy byla doručena navrhovateli až po podání návrhu na nařízení předběžného opatření. Z rozhodnutí Soudního dvora EU ve spojených věcech C -682/18 a C -683/18 se podává, že pokud je poskytovatel řádně informován o protiprávním obsahu, pak musí jako běžně obezřetný zavést vhodné technologické prostředky, jež spolehlivě a účinně zabrání porušování autorských práv.

Poskytovatel opouští meze bezpečného přístavu, pokud si je vědom konkrétních protiprávních aktů uživatelů jeho platformy. V této věci byl odpůrce řádně informován o protiprávnosti obsahu, přesto odpůrce bezodkladně neučinil kroky k jeho odstranění nebo zneprístupnění, a proto je odpovědný dle § 5 ZSIS.

7. Povinnost uložená předběžným opatřením není obecným monitoringem obsahu dle § 6 ZSIS, k čemuž navrhovatel poukázal na rozhodnutí Soudního dvora EU ve věci C -18/18, dle něhož lze poskytovateli uložit povinnost odstranit či zablokovat informace, které ukládá a které mají stejný obsah jako informace, která byla dříve prohlášena za protiprávní, bez ohledu na to, kdo požádal o ukládání těchto informací. Navrhovatel také zopakoval rozhodnutí Soudního dvora EU (C -682 a 683/18) o možnosti uložení soudního příkazu vůči provozovateli jen za situace, kdy bylo porušení práva uvedenému provozovateli předem oznámeno a ten nezasáhl neprodleně, aby odstranil dotčený obsah nebo k němu zablokoval přístup, a aby zajistil, že k takovým porušením nedojde opětovně. Přijatá opatření musí vést nejen k ukončení porušování autorských práv nebo práv s nimi souvisejících, ale také k předcházení dalšímu porušování. K rozlišování obecného a specifického monitoringu navrhovatel odkázal i na některá rozhodnutí Vrchního soudu v Praze a Městského soudu v Praze a také na odbornou literaturu. Odpůrci uložený monitoring je specifický, jenž slouží, aby nedocházelo k dalšímu zásahu do autorských práv poté, co se prokazatelně dozvěděl o protiprávním obsahu. Odpůrce v odvolání jen účelově překrucuje závěry judikatury v obdobných věcech, ačkoliv je z nich zřejmé, že argumentace navrhovatele je správná, přičemž navrhovatel se podrobněji vyjádřil k jednotlivým výše uvedeným rozhodnutím Vrchního soudu v Praze i Ústavního soudu. Je třeba vycházet z české i evropské literatury, aby byl naplněn princip předvídatelnosti soudních rozhodnutí, jenž je spjat s principem právní jistoty. Odvolací soud by proto měl odvolání odpůrkyně zamítnout a napadené usnesení soudu prvního stupně potvrdit.

8. Navrhovatel ve svém doplnění vyjádření poukázal na existenci rozhodnutí Vrchního soudu v Praze č. j. 3 Co 89/2021-120. Tímto rozhodnutím odvolací soud změnil rozhodnutí soudu prvního stupně, jenž vyhověl návrhu FTV Prima spol. s r.o. na nařízení předběžného opatření žalovanému (zdejší odpůrce), tak, že tento návrh zamítl s odůvodněním, že žalobce předloženými důkazy neosvědčil tvrzení, že se po zásahu žalovaného na jeho stránkách znovu objevil stejný předpremiérový díl a ani to, že žalovaný nereaguje na výzvy navrhovatele k odstranění závadných souborů. V předmětné věci tomu tak není – navrhovatel opakovaně informoval odpůrce o neoprávněném umístění daných publikací na jeho stránkách, přičemž ten na to nereagoval. Navrhovatel také doložil, že ke dni podání návrhu na nařízení předběžného opatření se tyto publikace na stránkách odpůrce stále nacházely. Vymazány byly až po nařízení předběžného opatření. Navrhovatel tak osvědčil rozhodné skutečnosti. Tvrzení odpůrce o nedostatečné specifikaci souborů je irelevantní.

9. Vrchní soud v Praze jako soud odvolací přezkoumal podle § 212 a násl. o. s. ř. usnesení soudu prvního stupně, a aniž nařizoval jednání / § 214 odst. 2 písm. c) o. s. ř., dospěl k závěru, že není odvolání odpůrce důvodné.

10. Pro odvolací řízení je podle § 75c odst. 4 o. s. ř. rozhodující stav, jaký zde byl při vydání usnesení soudu prvního stupně. Odvolací soud tedy může pouze přezkoumat důvody, které vedly soud prvního stupně k vyhovění návrhu na nařízení předběžného opatření, a přitom může vycházet jen z obsahu spisu, jaký zde byl k datu vydání napadeného usnesení, tedy v tomto případě z podaného návrhu.

11. Rozhodnutí o návrhu na nařízení předběžného opatření nespočívá – jak vyplývá z jeho zákonné úpravy – na výsledcích dokazování, na závěru o skutkovém stavu a ani na právním posouzení věci. Nepředstavuje samo o sobě výsledek procesu, v jehož průběhu by soud zvažoval, jaké provede důkazy (zda provede všechny navržené důkazy nebo jen některé z nich, popřípadě zda provede důkazy, které nebyly účastníky navrženy), jak bude provedené důkazy hodnotit a jaká

skutková zjištění z nich učiní, v němž by přihlížel k argumentům účastníků nebo v němž by aplikoval na zjištěný skutkový stav věci právní předpisy. Jediným podkladem pro rozhodnutí soudu jsou (ve všech rozhodných hlediscích, uvedených zejména v § 75c odst. 1 o. s. ř.) údaje a informace, které jsou obsaženy v návrhu a v důkazních prostředcích předložených žalobcem, na jejichž základě soud, aniž by vůbec umožnil žalovanému se k nim vyjádřit nebo přednést vlastní tvrzení a návrhy, zkoumá, zda jsou splněny podmínky a předpoklady pro nařízení předběžného opatření. Nařízené předběžné opatření představuje jen prozatímní a dočasnou (působící do konečného vyřešení věci nebo do nařízení výkonu rozhodnutí /exekuce/) úpravu práv a povinností účastníků, aniž by jím byl (mohl být) předurčován průběh procesu samotného (řízení ve věci samé) nebo prejudikováno rozhodnutí o sporu nebo o jiné právní věci. Podmínkami pro nařízení předběžného opatření jsou osvědčení nároku samotného a osvědčení potřeby zatímní úpravy poměrů účastníků nebo obavy z ohrožení výkonu soudního rozhodnutí.

12. Odvolací soud má za to, a to ve shodě se soudem prvního stupně, že tyto podmínky, nutné pro nařízení předběžného opatření, byly zcela splněny.

13. Navrhovatel se návrhem na nařízení předběžného opatření domáhá (stručně řečeno), aby odpůrce na své službě znemožnil veřejnosti stahovat soubory s literárními díly, „Knihovní zákon. Komentář (ISBN: [tel. číslo] -156-1), autorka Tereza Danielisová, vydal Wolters Kluwer ČR, a.s.“ a, „Sociální politika, 6. přepracované a aktualizované vydání (ISBN: [tel. číslo] -921-2), kolektiv autorů Vojtěch Krebs, Jaroslava Durdisová, Olga Poláková, Jana Žižková, Magdaléna Kotýnková, Jan Mertl, vydal Wolters Kluwer ČR, a.s.“. Soubory s těmito oběma literárními díly se neoprávněně objevily na internetových stránkách odpůrce, přičemž navrhovatel vyzval odpůrce třemi dopisy z května 2021 k jejich odstranění či znepřístupnění. Odpůrce na tyto výzvy navrhovatele nereagoval, což dokládá to, že se dané soubory nacházely na stránkách odpůrce i dne 10. 6. 2021. Odpůrce tím měl opustit meze bezpečného přístavu, což zakládá jeho odpovědnost dle § 5 odst. 1 ZSIS za obsah informací nahraných uživatelem. Protiprávním jednáním odpůrce vzniká navrhovateli škoda, a to poklesem tržeb a poklesem hodnoty samotných obou literárních děl.

14. Ve světle uvedeného návrhu lze uzavřít, že co se týká osvědčení nároku samotného, pak odvolací soud souhlasí se soudem prvního stupně v tom, že navrhovatel osvědčil, že je držitelem práv k předmětným literárním dílům. Stejně tak je třeba považovat za osvědčené, že odpůrce provozuje cloudové úložiště pro sdílení souborů po internetu na internetových stránkách [webová adresa].

15. Proto je třeba zabývat se tím, zda je také osvědčeno, že odpůrce porušoval své povinnosti obsažené v § 5 odst. 1 písm. b) ZSIS v souvislosti se zásahy do autorských práv navrhovatele.

16. Je fakticky nesporné, že činnost odpůrce je činností informační společnosti, jež podléhá právní regulaci ZSIS, do něhož byla mj. implementována směrnice Evropského parlamentu a Rady 2000/31/ES ze dne 8. června 2000 o určitých aspektech služeb informační společnosti, zejména elektronického obchodního styku v rámci vnitřního trhu. V tomto zákoně je upravena mimo jiné odpovědnost poskytovatele služby v souvislosti s ukládáním obsahu informací poskytovaných uživatelem s tím, že tento poskytovatel není povinen dohlížet na obsah informací a aktivně zkoumat jeho protiprávnost, čímž je vytvořen tzv. bezpečný přístav (safe harbour) pro poskytování předmětných služeb informační společnosti.

17. Výklad tohoto pojmu poskytuje rozsudek Soudního dvora EU ze dne 14. 6. 2017 ve věci C - 610 2015, Stichting Brein proti Ziggo BV a XS4ALL Internet BV (ve věci portálu Pirate Bay), v němž jsou stanoveny podmínky pro překročení „safe harbour“, aby bylo možné případně dovodit odpovědnost poskytovatele obsahu za nelegální obsah umístěný na jeho stránkách.

18. Podle tohoto rozsudku k překročení mezí „safe harbour“ dochází tehdy, pokud:

1) je prováděna indexace souborů torrent, tak aby uživatelé uvedené platformy pro sdílení mohli díla, na která tyto soubory torrent odkazují, snadno nacházet a stahovat;

2) jde o provozování nejen vyhledávače, ale i rejstříku, v němž jsou díla zařazena do různých kategorií podle povahy děl, jejich druhu nebo oblíbenosti, v nichž jsou roztržena zpřístupněná díla, přičemž dohled nad umístěním díla do příslušné kategorie zajišťovala Pirate Bay, a nikoli uživatelé;

3) jde o odstraňování zastaralých nebo chybných souborů torrent a aktivní filtrace obsahu ze strany Pirate Bay;

4) jde o reklamu a propagaci, v níž provozovatelé Pirate Bay na blozích a fórech dostupných na uvedené platformě výslovně uvádějí, že jejich cílem je zpřístupnit chráněná díla uživatelům, a tyto uživatele podněcují k pořízení rozmnoženin těchto děl;

5) je dáno aktivní vědomí protiprávnosti („provozovatelé Pirate Bay nemohli nevědět, že tato platforma umožňuje přístup k dílům zveřejněným bez svolení nositelů práv“).

19. Při použití shora uvedeného je zřejmé, že navrhovatel pro nařízení předběžného opatření osvědčil naplnění některého z uvedených komponent předpokladů aktivního jednání odpůrce, jež znamenají překročení mezí bezpečného přístavu. Uvedený závěr nelze ale dovodit z pouhé existence vyhledávače, jenž je zcela běžnou činností (funkcí) mnoha internetových platform a veřejných úložišť, a to včetně našeptávače.

20. Odvolací soud je toho názoru, že zde je rozhodné, zda navrhovatel osvědčil nahlášení neoprávněného umístění daných literárních děl na službě odpůrce a zda odpůrce poté postupoval v souladu s § 5 odst. 1 písm. b) IZIS, tedy jestli po nahlášení neprodleně učinil veškeré možné kroky k odstranění nebo zneprístupnění takovýchto informací. Jinými slovy, zda tak bylo založeno povědomí odpůrce o tom, že se na jeho službě nachází soubory s předmětnými díly.

21. Odvolací soud dospěl k závěru, že se navrhovateli podařila tato skutečnost osvědčit. Navrhovatel totiž dokládá totožnými dopisy z 10., 19. a 25. 5. 2021 (včetně podacích lístků a u některých i doručenek), že informoval odpůrce o neoprávněném umístění daných dvou literárních děl na jeho službě, jež v dopisech identifikoval jako „Knihovní zákon. Komentář“ (autorka Tereza Danielisová ISBN: [tel. číslo] -156-1) a „Sociální politika - 6. přepracované a aktualizované vydání (autory Vojtěch Krebs a kolektiv, ISBN: [tel. číslo] -921-2). Dále navrhovatel dokládá notářským zápisem ze dne 10. 6. 2021, č. j. NZ 453/2021 N 504/2021, vyhotoveným JUDr. Vladimírou Ostrožlíkovou, notářkou ve Dvoře Králové, že se tento den okolo 9. hodiny ranní na internetových stránkách odpůrce [webová adresa] nacházely po zadání slov „knihovní zákon“ a „sociální politika“ soubory s názvem „Danielisová_Knihovní zákon – komentář (Wolters Kluwer 2019).pdf“ a „Krebs a kol._Sociální politika (WK 2015, 6.vyd.) .pdf“, v nichž byla obsažena obě literární díla.

22. V poměrech této věci je tak zřejmé, a to i s přihlédnutím ke značné shodě názvů literárních děl s názvy nalezených souborů, že navrhovatelem provedená identifikace neoprávněně umístěných děl umožňovala odpůrci je nalézt a učinit příslušné kroky. Argumentace odpůrce o nutnosti přesného uvedení názvu souborů v takových oznámeních v tomto případě nemůže obstát. Stejně tak je třeba nahlížet na argumentaci odpůrce, že navrhovatel měl nahlásit neoprávněné soubory prostřednictvím kontaktní adresy [email], což plyne z toho, že navrhovatel není ve smluvním vztahu s odpůrcem, a proto bylo jen na jeho vůli, jaký postup k ochraně svých práv zvolí.

23. V kontextu doby nahlášení závadného obsahu a k tomu, že se i v době podání návrhu na nařízení předběžného opatření takový obsah nacházel na internetových stránkách odpůrce, lze pro účely tohoto řízení dospět k závěru, že odpůrce nereagoval neprodleně na dané podněty,

tedy, že,, opustil meze bezpečného přístavu“, proto odpovídá za obsah, porušující autorská práva žalobce.

24. Pokud navrhovatel osvědčil protiprávní jednání odpůrce, pak je dána potřeba zatímní úpravy poměrů účastníků. Přitom je třeba vycházet z toho, že zásah soudu do poměrů účastníků má být nejenom účinný a včasný, ale i proporcionální, tedy přiměřený k tvrzené a osvědčené nutnosti potřeby zatímní úpravy poměrů účastníků a zásahu učiněnému předběžným opatřením do sféry odpůrce. Je zřejmé, že navrhovatelem předložená tvrzení a důkazy jsou dostatečná k tomu, aby byl soudem učiněn zásadní zásah do sféry odpůrce, spočívající v navržených povinnostech. Z těchto důvodů je nařízení předběžného opatření na místě.

25. Pokud tedy soud prvního stupně návrhu na nařízení předběžného opatření vyhověl, pak podle odvolacího soudu rozhodl správně. Odvolací soud proto usnesení soudu prvního stupně podle § 219 o. s. ř. jako věcně správné potvrdil.

26. Nad rámec je třeba znovu zdůraznit, že dané závěry byly učiněny jen ve vztahu k naplnění podmínek pro nařízení předběžného opatření, tedy není možné je bez dalšího využít k závěrům, týkajícím se věci samé, jelikož stav věci se může v důsledku provedení dokazování změnit.

27. O nákladech tohoto řízení rozhodne soud prvního stupně podle § 145 o. s. ř. v souvislosti s rozhodnutím ve věci samé.

Poučení:

Proti tomuto usnesení není dovolání přípustné.

Praha 8. června 2000

JUDr. Roman Horáček Ph.D.
předseda senátu